

Pakutuvėnų įkvėpimas – per „pakūtą“

Įvairių krizių ištikti žmonės – dažniausiai jauni – randa keliuką per žalius laukus, kalvas ir miškelius, kol jis atsimuša į senas kapinaites su šalimais stovinčia bažnyčia. Čia jis pasibaigia, čia ir yra Pakutuvėnai.

Pakutuvėnuose daug besikanančių sielų atkuto, o atkutę iš naujo gražiomis spalvomis pamatė gyvenimo šviesą, surado, atpažino ne tik patikimus draugus, bet ir patys save. Dvasią čia gydo motina žemė – visa, kas ant jos vyksta: nutirpsta sniegas, nuvinguriuoja upeliūkščiai į didesnius upelius, dygsta žolė ir pačių rankomis pasėtos, pasodintos daržovės, medžiuose ir laukuose peri, čiuolba paukščiai – net pelėdos ūbajau sutemus. Užvakar matėme besibūriuojančias išskristi gerves. Ir jų ramybės čia niekas nedrumsčia. Dešimtą valandą vakaro vietoj gausybės elektros žibintų, žaižaruojančių reklamų ir tviskančių langų čia švietė ryškiai žvaigždėtas dangus. Žvaigždės atrodė žymiai arčiau priartėjusios prie žemės nei tos, kurias kartais pavyksta aptikti danguje virš miesto.

Čia nėra transporto kamšaties, nėra į akis įkyriai lėdančių reklamų, žmonių srauto, kur įžūliai rungtyniauja madų akcentai.

Bet čia yra senas plačiašakis klevas, stovintis ant vieno bevardžio upelio aukšto kranto ir jaukiu kuklumu traukianti bažnyčia ant kito. Beje, šie maldos namai yra prikelti „iš numirusių“, kai nebuvo likę nei stogo, nei lubų, nei grindų.

Čia yra daug žalių laukų, čia medžių lapija užkloti Minijos

skardžiai. Rankoms čia visada užtenka sveikos žemdirbystės užsiėmimų, o dvasiai – progų patirti maldos gelmę.

Ir nieko nusikalstamo, jeigu šią vietą pavadinsime brolio Gedimino tėviške. Savotiška ir amžina.

Pranciškonas brolis Gediminas Numgaudis su kitais bendraminčiais čia įsteigė brolišką bendruomenę, į kurią gali įsijungti bet kuris, suradęs kelią. Čia niekas niekada neklaus, kodėl esi toks ar kitoks. Čia būsi tik jų brolis ar sesė. Kiekvienam suteikiama galimybė apsigyventi be jokio komforto ir pabandyti susivokti savyje, patirti maldos teikiamą laisvę, susitaikyti su savimi, atsinaujinti ir užsitikrinti vidinę laisvę.

Bendruomenės nariai nuoširdžiai dalyvauja šv. Mišiose Pakutuvėnų šv. Antano Paduviečio bažnyčioje. Skamba brolio Pauliaus gitara ir giesmės, šv. Mišias aukoja brolis Gediminas. Šv. Mišios čia artimesnės nei didelėse bažnyčiose. Ir kunigo pamokslo žodžiai paprasti, visiems suprantami, tarsi kalbėtūsi su šeimos nariais, už kuriuos jis tėviškai atsakingas.

Pakutuvėnus bendruomenės nariai vadina trumpiniu „Pakūta“ – nuo žemaitiško žodžio „pakūtavoti“ – atgailauti.

„Pakūtoje“ šiuo metu gerai įsitvirtinęs atskirame molio namelyje gyvena klaipėdietis Liutauras ir siunčia labų dienų dideliame būriui uostamiesčio kūrybinių darbuotojų. Jis pats iš jų. Tik sunkios avarijos paženklintas. Medikų ir Aukščiausiojo malonės dėka vaikšto pats, žvelgia maloniomis, gera linkinčiomis akimis.

Broliškasis Gediminas Numgaudis OFM aukoja šv. Mišias Pakutuvėnų bažnyčioje.

Po šv. Mišių bendruomenė renkasi bendrai vakarienei. Visi laukia, kol broliškasis Gediminas baigs kepti šventišką kiaušinieneį vieno bendruomenės nario išleistuvių proga.

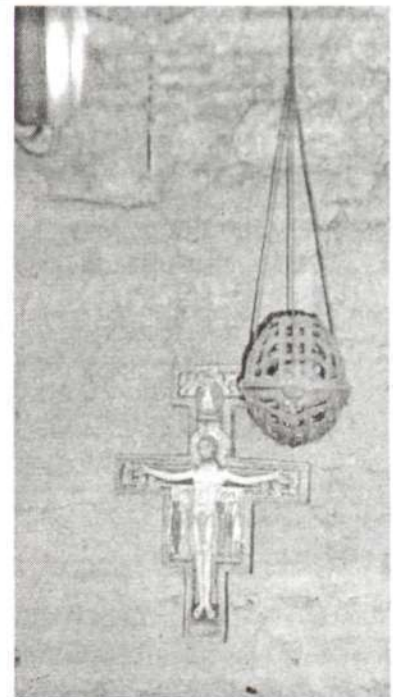
Broliškasis Paulius Dainius Vaineikis OFM per šv. Mišias gieda pritardamas gitara. Jis kartu su broliu italų Karlu Bertaginu (Carlo Bertagin) OFM tapo ikonas.

Liutauras vienas pats gyvena molio namelyje, šypsosi žemei ir dangui, šiltai bičiulijasi su bendruomenės nariais svečiais, siunčia linkėjimų draugams į Klaipėdą.

Molio namelis – bene pirmasis Pakutuvėnų statinys, kuriame, sako, ne viena geroji siela glaudžiasi. Tuščias jis nebūna, vis koks nors bendruomenės narys šiame „viešbutuke“ gyvena. Janinos ZVONKUVIENĖS nuotraukos

Molio namelio vidus – kaip ir išorė.